

ΑΠΟ ΤΑ ΕΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δ Ι Χ Ω Σ Μ Ο Ν Ο Κ Λ

Εἰς τὸν Βλάσιον Γαβριηλίδην.

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ἀνοιξέως.

Μία λεπτή, λεπτούτσικη συννεφιά ἀπλώνεται σὰν ἀράχνη ἀπάνω εἰς τὸν οὐράνιον θόλον.

Κάτω ὄλα σὰν κοιμισμένα, ὄλα σὰν νὰ ἔχουν πάθει ἀπὸ μίαν λιποθυμίαν, ἀπὸ ἓνα μοῦδιασμα.

Γαλήνη.

Καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μία γλυκεῖα μελαγχολία καὶ μία πάλη αἰσθημάτων καὶ ἓνα παράπονον . . .

Εἰς τοὺς κήπους ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ ὠχροῦ, ἡ περιπτύξις τῆς μαράμενης ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἐνα ἄρωμα ἐλαφρὸν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τὴν θολήν, ἓνας θόρυβος παράξενος γύρω σου, κᾶτι τοῦ ὁμοιάζει μὲ ἀρμονίαν θνήσκουσας πέριξ.

Παραμοναὶ ἀνοιξέως.

Φύλλα μισομαρμαμένα καὶ ἄνθη ἄρρωστα ἀκόμα, καὶ πάρα κάτω ἓνας ὀρίζων μισοφώτιστος καὶ πάρα πέρα ἓνα κελαῖδημα πουλιῶν ποῦ μοιάζει μὲ κλάμα καὶ μιὰ γλύκα, γλύκα ἀτελείωτη.

Τὸ χῶμα νοτισμένο σὰν νὰ τὸ ἔρραντισε τώρα δὲ κανένα ἐλαφρὸν ψυχάλισμα. Χλωμές πορτοκαλλιές καὶ ἄρρωστοὶ μενεξέδες καὶ χαμόμυλα πλαγιασμένα.

Ζωὴ καὶ θάνατος ἐν τῇ φύσει.

✱

«Ὡ γλυκύ μου ἔαρ».

Ὅλα χαμογελοῦν τώρα.

Ἡ συνεδρίασις τῶν πτηνῶν ἄρχεται τὴν 5ην π. μ.

Ψάλλονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως . . .

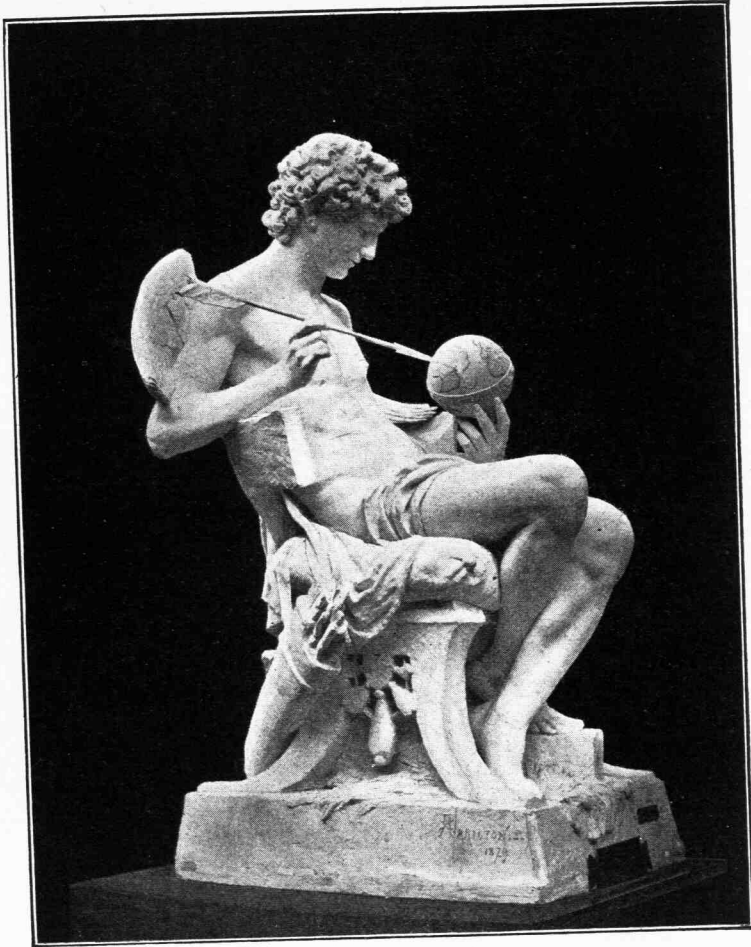
Μέσα εἰς τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων χαλασμοὶ κόσμου.

Οἱ πτερωτοὶ κανταδόροι τῆς ἀνοιξέως, εἰ θεότρελλοι, ἀρχίζουν τὰ αἰώνια τραγουδάκια τους, εἰ κῆποι μεταβάλλονται εἰς conservatoire.

Ἐνα σονέττο ἡ ζωὴ.

Τὰ μπουμπούκια σκάζουν εἰς τοὺς κήπους.
 Ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται.
 Χθὲς ἐδημοσίευσε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα.
 Καὶ ἡ ζωὴ ἐκυκλοφόρησε θερμῇ.
 Καὶ ἀντήχησε τὸ πρῶτον ἄσμα.

✱

✱ Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑΚΤΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ✱

Ἄλλος κόσμος.

Ἐκεῖνο ὅμως που σοῦ προξενεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν εἶναι ὁ περὶ σέ κόσμος.

Ἄλλα τριγύρω σου χάνουν τὴν πραγματικότητα, ὅλα μεταβάλλονται εἰς ἀντικείμενα ἄϋλα, φεύγοντα, ἀσύντακτα.

*Ονειρα από χλωράλην.

Μεθύσι από χασίς.

Δέν ζῆς εἰς τὴν γῆν.

Φανταστικά ὄλα. Ἄλλοιῶτικος κόσμος γύρω σου.

Ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους καὶ οἱ πεζότεροι ἦχοι καὶ οἱ ἀνοστώτεροι τόνοι
κυλοῦν ἀρμονικοὶ καὶ σὲ μεθοῦν.

Καὶ ἀπὸ τὸν κυλιόμενον τροχὸν τῆς ἀμάξης ἀκούεις μουσικὴν.

Καὶ ἔχεις μίαν ἐπανάστασιν αἰσθημάτων μέσα σου καὶ θέλεις ν' ἀγα-
πήσης· ν' ἀναλυθῆς ὀλόκληρος εἰς ἓν δάκρυ ἢ νὰ καθῆς εἰς ἓν φίλημα.

Καὶ ἀγαπᾷς μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν τὸ ἄπειρον καὶ σοῦ ἔρχεται
τρέλλα, διότι τὸ φῶς, ἡ ἀρμονία, τὸ ἄρωμα, ὁ ἦχος, δὲν ἔχουν σῶμα νὰ
τὰ ἐναγκαλισθῆς, στόμα νὰ τὰ φιλήσης.

Πιστεύεις εἰς ἓνα καὶ μόνον Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν
οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὄρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Εἰς τὸν ΕΡΩΤΑ.

*Ἐχεις καὶ ἓνα κόσμον ἰδικόν σου εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὁ
ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ θρόνος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐντὸς τῆς παλάμης τοῦ
ὁποίου στρέφεται ἡ γῆ.

Καὶ ἀγαπᾷς ὅ,τι βλέπεις· καὶ ἀγαπᾷς δύο ὀφθαλμούς, δύο ξανθοὺς
βοστρύχους κ' ἓνα στοματάκι ὀλοπόρφυρον, τ' ὁποῖον τὸ θέλεις νὰ ἦναι
φωλεὰ φιλημάτων.

Λατρεύεις τὴν αἰώνιον «Ἐκείνην». Καὶ σοῦ φαίνεται ὠραία, ἀπείρων
ὠραία, γλυκεῖα, μοναδικῶς γλυκεῖα.

Μεταβάλλεσαι εἰς γλύπτην ἢ ζωγράφον καὶ τῆς χαρακώνεις τὸ σῶμα
μὲ γραμμὰς θαυμασίας καὶ τῆς χρωματίζεις τοὺς ὀφθαλμούς μὲ κυανοῦν
τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τῆς φωτίζεις τὸ βλέμμα μὲ δέκα ἡλίους καὶ τὴν
παρομοιάζεις μὲ ὄνειρον καὶ μὲ οὐρανὸν καὶ μὲ βρέφος ποῦ ὄταν γελαῖ, τὸ
γέλιο τοῦ μοιάζει μὲ σονέττο ποῦ κυλά καὶ σβύνει, ποῦ ὄταν κλαίῃ, τὰ
δάκρυα κατακυλοῦν ὡς θρύμματα ἀδαμαντίνης ψυχῆς θραυσθείσης.

Καὶ ΑΓΑΠΑΣ.

Καὶ εἶσαι ΗΛΙΘΙΟΣ.

Μ Ε Τ Ο Μ Ο Ν Ο Κ Λ

Παραμοναὶ ἀνοιξέως.

Καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ τὴν γῆν δὲν ἔχεις νὰ περιμένῃς τίποτε.

Ἡ ἀνοιξὶς εἶναι μία πρασινὴ κατάφυτος ἀηδία . . .

Καὶ τ' ἄστρα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χθὲς ἔλαμπον ὡς μυριάδες ὀφθαλμῶν
ἐρωτευμένων, τῶρα λάμπουν ὡς μυριάδες εἰκοσαφράγκων τὰς ὁποίας ἐσκόρ-
πισαν ἐκεῖ χεῖρες ἀγνώστου ἑκατομμυριοῦχου.

Ὁ οὐρανός σου ὁ κατάχρωμος καὶ βαθυκύανος καὶ διάχρυσος ὁμοιάζει
τῶρα μὲ βυτρίνα ἀργυραμοιβεῖου.

Ποῦ εἶναι οἱ ποιηταὶ νὰ σοῦ εἴπουν ὅτι τ' ἄστρα ἐκεῖνα τὰ ὀλόφωτα

δὲν εἶναι ὁ κατοπτρισμὸς τῶν ἐπὶ γῆς ἑκατομμυρίων ἢ ἔστω καὶ ἡ πολεμικὴ ἀποζημίωσις τὴν ὁποίαν πληρώνει ἡ ἠττηθεῖσα νύξ . . . εἰς τὴν ἀλήθειαν . . .

Πρώτης τάξεως φάρσα ἡ ζώη.

✱ ΑΠΟ ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ✱

Καὶ πρώτης τάξεως φάρσα τὸ ἐκ παλλεύκων πτερύγων καὶ ἀέρος ὄν διὰ τὸ ὁποῖον ἀνελύσσο χθές.

Μὲ τὸ μονόκλ . . .

Τί στρεγγυλὴ ποῦ φαίνεται ἡ ἀλήθεια καὶ τί ὀλοστρόγγυλος ὁ κόσμος.
Νὰ λοιπὸν ποῖος εἶναι ὁ πανίσχυρος Θεὸς καὶ ποῖον τὸ λατρευμένον σου

ἀριστούργημα· ἡ γυναῖκα, ἡ αἰωνία γυναῖκα, ἡ ὁποία καὶ ὅταν γελᾷ καὶ ὅταν κλαίῃ καὶ ὅταν βαδίζῃ καὶ ὅταν λέγῃ εἶναι ὠραία, ἀπείρων ὠραία.

Καλὲ ποῖος σὰς τὸ εἶπε;

Καὶ πῶς σὰς ἦλθε νὰ τὴν ὀνομάσητε ὄνειρον καὶ νὰ τὴν βαπτίσητε εἰς τὸ κυανοῦν;

Τὴν γνωρίζετε καλὰ αὐτὴν ἀπέναντι, μὲ τὸ πλαστικὸν σῶμα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς φωτεινοὺς, τὸν προκλητικώτατον καὶ γαργαλιστικώτατον αὐτὸν ὄγκον τῶν σαρκῶν;

Εἶναι ἡ θλιθερὰ ἱστορία μιᾶς ἐγχειρίσεως γενομένης ἐπὶ τῶν πλαγίων τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀκριβῶς ὅπου εὐρίσκεται . . . τὸ χρηματοφυλάκιον . . .

Εἶναι ἡ γυναῖκα ἡ αἰωνία.

Εἶναι ὠραία, πάρα πολὺ ὠραία.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καίου, ζαλίζουν, μεθοῦν.

Ἔχει καὶ μίαν καρδίαν. Αὐτὴ εἶναι τόσον λεπτὴ τοῦ ἁμοιάζει πολὺ μὲ τὰ μεταξωτὰ μαντήλια τῶν ἐν Εὐρώπῃ ὑφαντουργείων, δι' αὐτὸ πολλοὶ τὴν ἔχουν εἰς τὴν τσέπη τους.

Εἶναι ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν βλέπεις μὲ τὸ μονόκλ . . .

Ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν Θεόν.

Τὸ σχέδιον ὅμως τὸ ἐξεπόνησεν ὁ διαβόλος.

Ὁ Θεὸς τὴν ἀντέγραψε.

Τὴν ἐξεσήκωσεν ἐπάνω εἰς τὸ γαλανὸν γιὰ τὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως κάμνουν οἱ πρωτόπειροι ἰχθυογράφοι.

Ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ὑψίστου, τότε θὰ παραδεχθῶμεν τὸν αἰώνιον ποιητὴν μᾶλλον ὡς κτίστην.

Κτίστης καὶ ποιητής.

Πολὺ φυσικὸν ἦτο τοὺς στίχους του νὰ τοὺς κάμῃ ἀπὸ λάσπη.

Ἄλλ' ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι ὁ Θεὸς ἤρχισε νὰ τὴν κατασκευάζῃ ὡς ποιητής, ἐνθυμηθεὶς ὅ' ἐν τῷ μεταξύ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἐπαγγέλματός τὴν ἀπετελείωσεν ὡς κτίστης.

Ἀσθεύστης καὶ . . . ἔμπνευσις. Ὁραϊὸν ἔργον.

Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ βλέπεις μὲ τὸ μονόκλ τῆς ἀλήθειας.

(1899)

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

